

DEN TROGNE LÄSAREN

Max Seeck

**DEN TROGNE
LÄSAREN**

Översättning Bo Samuelsson

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

www.albertbonniersforlag.se

ISBN 978-91-0-018454-4

© Max Seeck, 2019

Finska originalets titel Uskollinen lukija

Original edition published by Tammi publishers, 2019

Swedish edition published by agreement with Max Seeck

and Elina Ahlback Litery Agency, Helsinki, Finland

Tryck ScandBook UAB, Litauen 2020

Till William.
Det dröjer många år innan jag låter dig läsa den här boken.
Och då ska du komma ihåg att pappa inte är (eller har varit) riktigt
så tokig som texten kan ge sken av.

1

Vinden har tilltagit och det viner om knutarna på den stora villan av glas och putsad betong. Knäppandet från taket har ökat undan för undan och de dämpade smällarna leder tankarna till en sprakande, öppen eld. Man förstår hur hårt det blåser när man ser hur det översta skiktet virvlar bort från snödrivorna som samlats på uteplatsen. Maria Koponen knyter skärpet i koftan hårdare om sig och stirrar ut i mörkret genom de stora fönstren i vardagsrummet. Hon ser på det frusna havet – som den här årstiden mest påminner om ett vidsträckt fält – och därefter på stigen ner till bryggan som är upplyst av knähöga trädgårdslyktor.

Maria gräver med tårna i mattan som tar upp nästan hela golvet i rummet. Det är varmt och hemtrevligt i huset. Ändå är hon rastlös och även små missförhållanden känns ovanligt irriterande. Som den där jäkligt dyra trädgårdsbelysningen som inte vill fungera ordentligt. Hon vaknar upp ur tankarna först när hon märker att musiken har tystnat. Hon går förbi eldstaden fram till den stora bokhyllan, där hennes mans samling av nästan fyrahundra vinylskivor står ordnad i fem prydliga rader.

Hon har med åren fått vänja sig vid att man minsann inte spelar musik från en smartphone i det här huset. *Ljudet är jävligt mycket bättre på vinyl.* Så sa Roger redan för flera år sedan när Maria för första gången stannade till framför skivsamlingen. Då fanns det över trehundra skivor. Nästan hundra mindre än nu. Det faktum att antalet skivor under deras gemensamma liv har

vuxit förhållandevis lite påminner Maria om hur länge Roger har hunnit leva före henne. Utan henne. Maria själv har bara varit tillsammans med en man före Roger: umgänget som hade börjat under gymnasietiden ledde henne i unga år till bröllopsfester med dans och slutade med att hon träffade en berömd författare. Till skillnad från Roger har Maria aldrig fått smaka på singellivet. Ibland önskar hon att hon också hade fått prova på det där obestämda kringdrivandet, hitta sig själv, testa tillfälliga förhållanden. Friheten. Men att Roger är sexton år äldre än hon stör henne inte alls. Ibland gnager tanken i henne på att hon en dag ska vakna upp till en rastlöshet som bara ger med sig om man kastar sig ut i det okända. Och Roger har i sitt tidigare liv fått prova på det. Nu plötsligt en stormig februarikväll när Maria ensam går fram och tillbaka i deras stora hus vid havsstranden, upplever hon för första gången allt det där som ett hot. Som en obalans som kan få båten att luta för mycket, om deras förhållande någon gång verkligen skulle hamna i stormens öga.

Maria lyfter upp nålen på skivspelaren, tar Bob Dylan-skivan *Blonde on Blonde* mellan fingrarna och stoppar försiktigt in den i skivfodralet, på vars omslag den unge artisten, klädd i brun mockajacka och svartochvitrutig halsduk, tittar in i kameran med en självsäkert trumpen min. Hon pressar in skivan i hyllan och väljer på måfå en ny, i slutet av samlingen som är ordnad i bokstavsordning. Efter det inledande knastret på skivan hörs efter ett ögonblick Stevie Wonders honungslena och välljudande sångröst.

Och sedan ser Maria det där igen. Den här gången i ögonvrån. Belysningsstolpen närmast stranden slocknar för ett ögonblick. Och sedan börjar den lysa igen.

Precis som en stund tidigare slocknar den bara för en sekund. Maria vet att lysrören i armaturerna byttes ut före jul. Det minns hon mycket väl, för hon har själv betalat elektrikerens sanslöst dyra räkning. Och just därför blir hon så arg på den här obetydliga saken.

Hon sliter åt sig telefonen och skriver ett sms till Roger. Hon vet inte varför hon vill störa sin man med en sådan sak, särskilt som hon vet att han just då framträder inför sina läsare. Kanske anledningen är ett anfall av snabbt övergående ensamhet, blandat med en gnutta osäkerhet och ogrundad svartsjuka. Under ett ögonblick stirrar Maria på sms:et hon skickat och väntar på att de små pilarna i nederkanten ska bli blå, men det blir de inte. Roger har inte telefonen framme.

I samma ögonblick hakar skivan upp sig. *What I'm about to. What I'm about to. What I'm...* Wonders röst låter trevande, när en del av meningen har klippts bort mitt i det vackra budskapet. Vissa av Rogers skivor är i så dåligt skick att det verkar meningslöst att behålla dem. *Är det inget som funkar i det här jäkla huset?* Det går en kall kåre genom Maria. Och innan hon hinner förstå vad hon just har insett, ser hon bakom glasdörren någonting som inte hör dit. För ett ögonblick flyter gestaltens konturer ihop med hennes egen spegelbild som reflekteras i glaset, men sedan rör sig gestalten och framträder som sig själv.

2

Roger Koponen sätter sig på stolen som är klädd med ett grovt tyg och kisar mot ljuset. Strålkastarna uppe i taket i konferensbyggnadens höga hörsal lyser rakt i ansiktet på de medverkande. För ett ögonblick ser han bara det starka ljuset och glömmer att det framför honom och de två författarkollegerna sitter omkring fyrahundra nyfikna läsare, som har trängt ihop sig i hörsalen för att lyssna på sina favoritförfattares tankar om sina nyaste verk. Roger förstår att tillställningen är viktig för att göra både honom och boken mer kända. Han inser varför han gör sig omaket att köra fyrtio mil i tät snöyra och övernatta i något kyffe vid torget som åtminstone på utsidan är prydligt och som i bottenvåningen har en oansenlig snabbmatsrestaurang som har piffats upp med bordsdukar och bordsservering.

Vad Roger däremot inte förstår är varför Nyslottsborna har gjort sig besväret att komma dit en sådan kväll. Även om hans böcker har sålt i tiotals miljoner exemplar över hela världen så kommer han aldrig att bli någon idol som omringas av tjutande fans. Det är få som tänker på att musiker och författare har väldigt likartade jobb – samma skit i olika förpackningar – men endast de förstnämnda får medelålders kvinnor att kasta upp sina trosor på scenen. Och ändå kommer folk dit. Större delen är äldre människor som långsamt lutar huvudet från ena sidan till den andra. Är de inte trötta på sportkrönikörsaktiga självklarheter och ytliga analyser som författarna spottar ur sig om sin egen produktion? Tydligt inte, för salen ser ut att vara fylld till sista plats.

Rogers psykologiska thriller som kom ut på våren året före är den tredje och sista delen i hans enormt framgångsrika Häxjakt-trilogi. Hans böcker har alltid sålt relativt bra, men Häxjakt-serien har fullständigt sprängt banken. En sådan megaframgång hade ingen kunnat vänta sig, minst av allt hans agent som ansåg hela ämnet tvivelaktigt, eller den före detta förläggaren som Roger lämnade på grund av bristande förtroende innan seriens första del publicerades. Trilogins översättningsrättigheter har på några år sålts till nästan trettio länder och fler är att vänta. Maria och han har redan tidigare klarat sig bra, men nu kan de skaffa sig precis vad de vill. Plötsligt finns all möjlig lyx och njutning inom räckhåll för dem.

Evenemanget framskrider rutinmässigt, Roger har hört frågorna hundratals gånger tidigare under sina turnéer och besvarat dem på fyra olika språk, ibland varierat talhastigheten, tonfallet och små detaljer bara för att hålla sig vaken i det starka ljusets och skrattsalvornas dimma.

”Era böcker är ganska våldsamma”, hörs en röst, men Roger håller blicken riktad mot vattenkaraffen när han fyller sitt glas för tredje eller fjärde gången. Det får han ofta höra, och visst är det ju sant – brutala mord, sadistisk tortyr, sexuellt våld riktat mot kvinnor, mardrömslika djupdykningar i ett sjukt sinnes avgrunder är mycket noggrant skildrade i Roger Koponens böcker.

”Det för tankarna till Bret Easton Ellis, som har berättat att han bekämpar sin ångest genom att skriva detaljerat om våld”, fortsätter samma röst. Nu vänder Roger blicken mot mannen som sitter mitt i salen och håller en mikrofon i handen. Roger lyfter glaset till läpparna och väntar på att mannen ska ställa sin fråga. Det dröjer emellertid en irriterande lång stund innan denne lyckas samla ihop tankarna.

”Är ni rädd? Är det därför ni skriver?” frågar han slutligen med dämpad, monoton röst. Roger ställer ner glaset på bordet och ser

på den magre tunnhåriga mannen. Överraskande och intressant. Nästan uppkäftigt. Den frågan har han aldrig tidigare fått.

”Om jag är rädd?” säger Roger och lutar sig fram med munnen tätt intill mikrofonen på bordet. Av någon anledning känner han just då hur det svider till av hunger i magen.

”Har ni skrivit om era egna rädslor i böckerna?” frågar mannen och lägger ner mikrofonen i knät. Han har ett irriterande självsäkert sätt att prata. Där finns inte alls någon spänd försiktighet, ingen sådan där respekt inför överheten som Roger är van vid eftersom han är kändis.

”Just det”, säger Roger och ler tankfullt. Han glömmer för ett ögonblick frågeställaren och låter blicken vandra över havet av ansikten. ”Jag tror alltid att det fastnar nåt av författaren själv på papperet. Därför att ofrånkomligen skriver man om sånt man vet nånting om, eller tror sig veta. Rädslor, förhoppningar, trauman, saker som lämnats ogjorda och å andra sidan saker som har gjorts på alltför svaga grunder...”

”Ni svarar inte på frågan.” Den magre mannen har återigen lyft mikrofonen till läpparna. Roger känner först bestörtning och sedan hur irritationen kommer över honom. *Vad är det här för jävla förhör? Så här skit ska man inte behöva lyssna på.*

”Skulle frågeställaren kunna precisera sin fråga?” Moderatoren Pave Koskinen blandar sig i samtalet. Han är en litteraturkritiker som har gått den långa vägen, och det är också han som är arrangör för evenemanget. Han tycker uppenbarligen att han har skött sin uppgift med stil och verkligen ansträngt sig och nu är han rädd att den lysande stjärnan bland gästerna – den glödheta thrillerförfattaren som har skrivit tre internationella bestsellers – ska ta illa upp. Men Roger slår ut med händerna i en försonande gest och ler självsäkert. ”Jag ber om ursäkt. Jag kanske inte förstod frågan rätt. Menar ni alltså ifall jag skriver om det jag är mest rädd för?”

”Nej. Tvärtom”, säger mannen med kusligt tonfall. Någon på

främre raden hostar så högt att det väcker irritation.

”Tvärtom?” säger Roger och döljer sin förvirring med ett fånigt leende.

”Just det, herr Roger Koponen”, fortsätter mannen mekaniskt, och hans sätt att säga Rogers namn är inte bara sarkastiskt utan också på något sätt skrämmande. ”Är ni rädd för det ni skriver?”

”Varför skulle jag vara rädd för min egen fiktion?”

”Därför att verkligheten är underbarare än dikten”, säger mannen med det smala ansiktet och sätter sig sedan på sin plats igen. En spänd tystnad sänker sig över salen.

Tio minuter senare sätter sig Roger vid ett långbord med vit duk i foajén, där det vimlar av folk och man hör sorlet av röster. Först av alla i kön för att få en dedikation står självfallet Pave Koskinen.

”Tack, Roger. Tack. Och jag beklagar att den där figuren dök upp. Du skötte det verkligen snyggt. Alla har tyvärr inte begåvats med social förmåga.”

”Det är ingen fara, Pave. Underliga typer finns det överallt. I den här världen ansvarar var och en bara för sitt eget handlande”, säger Roger med ett leende och märker att mannen framför honom har lagt upp trilogins alla tre delar för att få dem signerade. När Roger utöver namnteckningen ska svarva till någonting skenbart personligt på försättsbladet kastar han en blick på kön som ringlar framför honom och konstaterar att kufen med det smala ansiktet inte syns till. Till all lycka. Öga mot öga är han inte säker på om han skulle klara att förbigå provokationen lika diplomatiskt.

”Tack, Roger. Tack. Vi har bokat ett bord på hotellrestaurangen från klockan nio. De har jättefin lammstek där”, säger Koskinen med ett leende och blir stående framför honom med böckerna tryckta mot bröstet som en entusiastisk skolflicka. Roger nickar sakta och riktar blicken ner i bordet som en åtalad

för vilken domaren just har läst upp domen. Det borde inte vara så svårt för Koskinen att märka att Roger helst skulle vilja dra sig tillbaka till sitt rum. Han har lärt sig att avsky påtvingat umgänge och tvångsmässigt rödvinspimplande, som knappast har någon inverkan på bokförsäljningen. Han skulle lika gärna kunna tacka nej och bli stämplad som en osocial tråkmåns.

”Det låter trevligt”, säger Roger med trött röst och formar anletsdragen till ett nästan trovärdigt grin. Pave Koskinen nickar belåtet och visar upp tänderna, som med sina nya jacketkronor ser någotsånär vita ut. Han verkar osäker. Sedan går han bort från bordet och lämnar plats för den slingrande tusenfotingen av människor som står med böcker i händerna.

3

Kriminalöverkonstapel Jessica Niemi sätter upp sitt axellånga svarta hår i en hästsvans och drar på sig skinnhandskarna. Bilen ger ifrån sig en plingande signal när hon öppnar dörren på passagerarsidan medan motorn ännu är i gång.

”Tack för skjutsen”, säger Jessica till mannen som sitter bakom ratten.

”Det är säkert bäst om ingen vet vem du fick skjuts med”, säger han och gäspar. De ser på varandra ett ögonblick som om båda väntade sig att få en kyss. Ingen av dem ger emellertid efter och tar initiativet.

”Det här är alldeles åt helvete fel.”

Jessica kliver ur bilen och kisar med ögonen: den iskalla vinden sticker i ansiktet. Det har snöat mycket och de dundrande plogbilarna borta vid skolan har inte hunnit fram till stranden än. Jessica knuffar igen bildörren och ser framför sig en stor modern villa, en liten tomt på husets framsida, en tujahäck som når upp till ögonhöjd och en järngrind. På gatan framför huset står två polisbilar parkerade och att döma av sirenerna som hörs på avstånd är det fler på väg.

”Tjenare.” En man klädd i tjock blå overall närmar sig Jessica från en av polisbilarna. ”Konstapel Koivuaho.”

”Jessica Niemi”, svarar Jessica och visar upp sin polislegitimation. De uniformerade kollegerna har redan känt igen henne. Alla känner apan, men apan känner ingen. Hon har i förbigående hört några smeknamn. *Konstapelsvårflörtad. Lara Croft. PILF.*

”Vad är det som har hänt?” säger Jessica.

”Fy fan . . .” Koivuaho tar av sig den mörkblå toppluvan och gnider sin kala hjässa. Jessica väntar tålmodigt på att han ska samla ihop sig. Hon kastar en blick mot husets ytterdörr och ser nu att den står halvöppen.

”Vi fick in larmet kvart över tio. Taskinen och jag befann oss här i närheten och vi var första patrullen på plats”, säger Koivuaho och tecknar åt Jessica att hon ska följa med in genom grinden.

”Vad fick ni veta från larmcentralen?” frågar Jessica och hälsar med en stram nick på poliserna som står bredvid en av bilarna.

”Vi fick information om att nån höll på att begå självmord. I det här huset”, säger Koivuaho när de stannar upp framför dörren. På stengolvet i hallen har det bildats en pöl av smält snö. Vinden avtar för ett ögonblick och han fortsätter: ”Dörren var öppen så vi gick in.”

Under den starka taklampan ser Jessica nu hur skrämmd den kraftige mannen ser ut. Jessica böjer på sina frusna fingrar och försöker i tankarna göra sig en bild av situationen, utifrån det lilla hon fick berättat för sig i telefon en stund tidigare.

”Det finns alltså inga andra i huset?” frågar hon fast hon vet att svaret är nekande. Koivuaho skakar allvarsamt på huvudet och drar ner mössan över öronen igen.

”Vi har undersökt båda våningarna. Jag måste säga att hjärtat aldrig har slagit så hårt. Och så den där helvetes musiken som kom ur högtalarna.”

”Musiken?”

”Den passade väldigt illa till situationen på nåt sätt . . . Alldeles för lugn.”

”Var är kroppen?” frågar Jessica, samtidigt som Koivuaho räcker fram grundläggande skyddsutrustning för en brottsplatsundersökning: handskar, munskydd och skoskydd. Hon böjer sig ner och drar på de blå skoskydden utanpå sina svarta gympaskor. Pistolhölstret stöter emot golvet.

”Vi har försökt undvika att röra nånting”, säger Koivuaho och hostar mot sin knutna hand. Jessica stryker bort en blöt hårslinga ur pannan och styr stegen mot de stora fönstren som vetter mot havet. Hon passerar toaletten och köket och kommer fram till det öppna vardagsrummet, vars väggar är helt och hållet av glas. Utryckningsljuset som tränger in genom de väldiga fönstren får möblerna att färgas blå i takt med hjärtslagen. Rummet påminner alldeles för mycket om ett akvarium för att vara trivsamt, men när Jessica får se den sittande gestalten vid matsalsbordets kortända slutar hon tvärt att fundera på rummets estetiska kvaliteter.

Hon stannar upp för ett ögonblick och försöker förstå varför kvinnan som sitter nästan rak i ryggen ser så onaturlig ut. Sedan tar hon några steg närmare och känner hur det knyter sig i magen.

”Har du nånsin sett nåt så kusligt?” frågar Koivuaho någonstans bakom henne, men Jessica hör inte frågan. Den döda kvinnans ansikte är förvridet i ett närmast hysteriskt grin. Till och med hennes ögon skrattar. Ansiktsuttrycket står helt i strid med det faktum att kvinnan en stund tidigare har fått sätta livet till. Hon är klädd i en elegant svart klänning, vars mest påfallande egenskap är den djupa urringningen. Händerna ligger korslagda på bordet. Bordet är tomt. Ingen telefon, inget vapen. Ingenting.

”Jag kollade pulsen. Annars har jag ingenting rört”, säger Koivuaho och nu vänder sig Jessica om och ser på konstapeln. Sedan kliver hon försiktigt fram bredvid kvinnan och böjer sig ner för att undersöka hennes ansikte som är förvridet i en onaturlig grimas.

”Vad i helvete . . .”, mumlar Jessica så tyst att ingen annan än kvinnan skulle kunna höra det, om hon ännu vore i livet. Jessica ser med en hastig blick att de bara benen är korslagda under stolen och att ett par högklackade mattsvarta Jimmy Choo-skor står prydligt placerade bredvid stolen. Både fingernaglarna och tånaglarna är målade med glänsande svart nagellack.

”Koivuaho?” säger hon och vänder samtidigt blicken mot kvinnans tillkämpat euforiska ansikte.

”Ja?”

”Ni rapporterade direkt det här som ett mord. Trots att det inte verkar som nåt typiskt självmord heller.”

”Fy satan”, säger Koivuaho och sväljer och går sedan några steg närmare bordet. Svetten flödar nerför hans knöliga tinning, rinner bakom örat och försvinner ner mellan hans grova nacke och kragen på overallen. Han verkar undvika den livlösa kvinnans blick och fortsätter osäkert: ”Är det ingen som har berättat för dig att det där samtalet till larmcentralen . . .”

”Vadå?” säger Jessica otåligt när han blir tyst ett ögonblick.

”Det var inte kvinnan själv som ringde samtalet”, säger Koivuaho och fuktar sina kruttorra läppar med tungan. Jessica vet hur han kommer att fortsätta meningen, men trots det ryser hon när hon hör det.

”Det var en man som ringde.”

4

Roger Koponen stjälp i sig det sista av calvadosen, sköljer försiktigt runt med vätskan i munnen men kan inte känna tillstymmelsen till äppel- eller päronsmak. *Billig skit*. Supén har ändå varit en positiv överraskning, vilket man inte alls kan tacka arrangörerna för, utan den trettioåriga Alisa som arbetar som butikschef i en bokhandel i Nyslott. En synnerligen snygg sak, som har förhöjt värdet på sitt vackra ansikte och sitt klingande skratt genom att hålla kroppen i extremt bra form. *Crossfit*. Det nämnde hon tidigare när hon berättade om hur ex-pojkvännens nycklar hade blivit inlåsta på tredje våningen och hur de på något sätt hade lyckats klättra in genom att använda några trädgårdsredskap och . . . bla bla. Jävligt ointressant. Roger har tittat på de läppglansfuktiga läpparna som format orden i stället för att fästa någon uppmärksamhet vid detaljerna i historien. Det väsentliga är att *pojkvännen* som förekom i berättelsen – antingen genom den enas eller genom bådass gemensamma beslut – sedan några månader tillbaka har fått prefixet ”*ex*”.

Alisa ser på honom så som trettioåriga singelkvinnor – som slits mellan evig ungdom och ett gryende behov av att fortplanta sig – i bästa fall ser på honom. Roger njuter av uppmärksamheten han får. När han var ung hade han inte alls någon framgång med tjejer. Nej, snarare tvärtom. Samspelet med det motsatta könet misslyckades redan i tonåren, och att reparera skadan efter de första besvikelserna tog nästan två årtionden. Som ung man var Roger alltför udda och annorlunda jämfört med sina

jämnåriga, och först i fyrtioårsåldern har han verkligen börjat lita på sitt eget utseende och sin egen attraktionsförmåga och är numera beredd att tro att kvinnan som sitter där mittemot blinkar åt just honom och inte åt någon ung servitör som ser ut som någon jäkla Shia LaBeouf och som står bakom honom och håller upp mer mediokert äppelbrännvin.

Med åren har han nått framgångar, pengar, självförtroende och framför allt en sådan karisma som man inte kan uppnå med enbart konstgjord solbränna, magmuskler som putar ut genom skjortan och tjockt hår. Kvinnorna vill ha honom. Han har i likhet med många andra framgångsrika män hittat ett eget segment, en kvinnotyp han alltid får hoppa i säng med. Till den lyckosamma gruppen har en gång också Maria anslutit sig. Och dit hör ofrånkomligen även Alisa från bokhandeln.

”Är jag den enda som ännu inte har läst Hjäxjaktböckerna?” frågar Alisa och skrattar högt. Svansviftarna som sitter vid bordet kommer med ironiskt klander och stämmer in i skrattet. Alisa smakar på vinet och tittar lekfullt på Roger bakom glaset, rycker sedan försonande på axlarna som om hon just hade kastat en snöboll i bakhuvudet på honom. Hon flörtar genom att provocera. Roger tycker att det är jäkligt sexigt. Han känner en begynnande erektion och funderar på möjligheten att resa sig från bordet och gå till herrtoaletten. Alisa skulle följa med, det är han helt övertygad om. Han skulle kunna ge bokhandlarskan ett rejält nummer utan att efteråt behöva ha henne bredvid sig i sängen på det lilla hotellrummet. Och tvingas hitta på någonting djupsinnigt att säga när det inte finns någonting mer att prata om.

”Du tillhör en minoritet, Alisa”, säger den leende Pave Koskinen som sitter bredvid henne, skrapar upp smält glass från det lilla fatet och fortsätter sedan: ”Det känns som om varenda människa har läst den. Till och med de som aldrig nånsin läser deckare.”

Roger ställer ner glaset på bordet, ler mot Koskinen och är övertygad om att han inte lyckas dölja sin avsky med sitt stela leende. Den gamle mannen förlorar det sista av sin värdighet genom att fortsätta med fjäskandet och genom att försöka rädda sin författarstjärna från gliringar, som han i sin totala brist på känsla för situationen inte uppfattar är en del av en parningslek.

”Jag måste smita iväg till damrummet”, säger Alisa, torkar sig i mungiporna med servetten och reser sig upp. Hon är ett steg före. Roger följer henne med blicken när hon går runt bordet på sina höga klackar och sedan, när hon passerar förbi honom, snuddar hon omärkligt vid hans rygg. En överflödigt gest, spelet skulle ha varit avgjort ändå. För ett ögonblick ser Roger på dinosaurierna kring bordet och märker att det bara är Pave Koskinen som har höjt blicken och osäkert tittar efter Alisas försvinnande rygg. *Det är tydligen liv i dig fortfarande, Pave.* Roger stryker med fingrarna över calvadosglasets fot och funderar på sitt nästa drag. Det är över ett halvår sedan förra gången. Han har flera gånger lovat sig själv att inte hålla på med dumheter bakom Marias rygg. Åtminstone inte i sådana situationer där risken för att åka fast är större än lockelsen. Det här är ett gränsfall. Den brinnande åtrån i den unga kvinnans ögon gör henne extra intressant, även om det under supéns gång blivit tydligt att han inte ska vänta sig så mycket djupare samhörighet än så. Tjoff, pang, poff. Allt skulle vara avklarat på ett par minuter.

Roger skjuter ut stolen från bordet, suckar sedan lite spänt och reser sig upp. Han kastar en blick på telefonen för att se vad klockan är och märker att det har kommit tre nya samtal från ett nummer han inte känner igen. Dessutom ett WhatsApp-meddelande från Maria. För två timmar sedan. *Den nya dyra tomtbelysningen funkade inte!* Nedanför ser man en gråtande, orange, ursinnig emoji.

Roger känner ett hugg i magen. Han får dåligt samvete och känner sig som en svikare. Han inser plötsligt att det var fel att

binda sig bara för att han inte ville att någon annan skulle få del av bytet. Han vet att vilken medelålders man som helst skulle ge sin ena njure för att få åldras tillsammans med en kvinna som Maria. Och ändå springer han efter den här lilla tjejen från bokhandeln.

Ta det lugnt. Jag tar hand om det i morgon. Roger väntar ett ögonblick så att Maria hinner läsa meddelandet, men när ingenting händer stoppar han ner telefonen i byxfickan igen.

”Ursäkta mig”, säger han utan vidare förklaringar och går därifrån. Först när han lämnat den avskilda restaurangdelen hör han hur flugorna börjar surra igen. Pratar om hur trevlig kvällen har varit och att Roger Kopenen säkert tycker att tillställningen har varit lyckad. Förutom deras sällskap är det inga andra gäster på hotellrestaurangen, och han går genom den tomma salen mot toaletterna. Han passerar receptionen, nickar åt receptionisten bakom disken som just har svarat i telefon och han ser att dörren till damrummet har lämnats på glänt. Hans hjärta bultar allt häftigare och han ser för sin inre syn hur han snart lyfter upp den svart- och vitrandiga klänningen till midjan, drar ner trosorna och tränger in i den unga kvinnan, trycker handen mot hennes mun för att hindra henne från att väcka de övriga gästernas intresse. Just som han tar tag i dörrhandtaget till damrummet hör han en röst bakom sig och stelnar till. Som en tonåring som olovandes ska smita iväg på fest hos en kompis och blir upphunnen av sin mammas arga röst. Rösten är dock inte förebrående utan snarare beklagande. Den tillhör kvinnan i receptionen.

”Ursäkta mig, är det du som är Roger Kopenen?” säger hon från betryggande avstånd.

”Ja”, säger Roger och funderar på om han på ett trovärdigt sätt skulle kunna hävda att han misstagit sig på symbolen som föreställer silhuetten av en herdinna.

”Det är ett samtal till dig”, säger receptionisten och Roger märker att hon verkar bekymrad. *Samtal? Fan, vilken dålig tajmning.*

”Polisen”, fortsätter hon innan Roger hinner fråga någonting.

”Vadå?” Frågan låter burdus när den kommer över Rogers läppar, han är på samma gång både överraskad och besviken. Inne i damrummet klappar de högklackade skorna mot klinkergolvet.

”Det är polisen som ringer. Nån därifrån är tydligen på väg hit.”

”Varför . . .”

”Din fru. Det gäller din fru.”

5

Jessica Niemi har tagit av sig sina svarta skinnhandskar och bytt till tunna elastiska gummihandskar. När hon slätar ut vecken på handskarna kommer hon att tänka på sin chef Ernes ord. *Handskarna skyddar bevisen från utredarna men också utredarna från bevisen.* I det här fallet stämmer det ovanligt väl. Genom att bara titta på kroppen är det omöjligt att säga vad kvinnan har dött av. Inga blödande sår, strypmärken eller andra tecken på hur hon har dött. På bordet – eller snarare i hela rummet – kan det finnas någonting giftigt som man inte kan observera för blotta ögat.

”Teknikerna är här.” Röstén tillhör Jusuf Pepple som är kriminalkonstapel i utredningsgruppen. Jessica vänder blicken mot den mörkhyade mannen som nickar mot den öppna ytterdörren. Jessica ser inte ut på gatan men hon hör en motor på tomgång och hur skjutdörren på en skåpbil dras igen. Jusuf är ett par år yngre än Jessica och har sina rötter i Etiopien. Han har ett vackert ansikte, stora ögon och håller på mycket med sport. Han har dock aldrig själv varit i Etiopien, utan är född och uppvuxen i Söderkulla i Sibbo kommun, och han är kort och gott en sympatisk kille från landet.

”Har ni fått kontakt med maken?” frågar Jessica och sluter ögonen. Det stora huset lever i samklang med vinden och det låter som om det skulle försöka berätta sin egen historia om det som har hänt.

”Maken är hittad. Nån från Nyslottspolisen är på väg till

hotellet, där...”, börjar Jusuf, men i detsamma hör de hur en mobiltelefon börjar ringa. Jessica öppnar ögonen och tittar sig omkring.

”Var ringer det?” mumlar hon och ser hur Jusuf går mot soffgruppen i andra änden av rummet.

”Här är den, bredvid fjärrkontrollen, den har glidit ner mellan dynorna.”

”Vänta”, ropar Jessica och kliver beslutsamt fram till Jusuf. I soffan ligger en iPhone som spelar en avlågset bekant melodi och på skärmen skymtar bilden av en man. *Rouzer <3.*

”Rouzer?”

”Roger. Roger Koponen”, säger Jessica och böjer sig över telefonen.

”Han ser jåkligt bekant ut.”

”Du är tydligen ingen läsande person?” säger Jessica lakoniskt och riktar blicken ner i golvet. Jusuf ser på den medelålders leende mannen på skärmen ett ögonblick innan han kommer till insikt och då lyser han upp. Jessica drar munskyddet lite åt sidan, tar av sig handsken på högerhanden och svarar med knogen på pekfingret. Sedan kopplar hon på högtalarfunktionen.

”Hallå?”

”Maria?” säger en beslutsam men skrämd mansröst efter en kort tystnad.

”Roger Koponen?” frågar Jessica och håller telefonen närmare ansiktet.

”Vem är det?”

”Det här är kriminalöverkonstapel Jessica Niemi vid Helsingforspolisen”, svarar hon och håller andan i några sekunder. Mannen i andra änden säger ingenting. Men Jessica har hört på hans osäkra röst att sorgebudet redan har nått honom. ”Jag är verkligen ledsen.”

”Men... vad är det som har hänt?” Roger Koponens röst är inte på väg att brista, men han har svårt att hitta rätt ton.

”Jag beklagar. Det är bäst att du kommer hem”, säger Jessica och känner hur strupen snörs åt av medkänsla. Hon har under sin karriär inte hunnit ha särskilt många sådana här samtal. Ansvar för att framföra ett sorgebud till de anhöriga har bara fallit på henne några få gånger tidigare. Å andra sidan har många av hennes kolleger berättat att uppgiften inte blir lättare bara för att man har gjort det förut. Hur framför man de ord som alla fruktar att få höra mest av allt? Jessica funderar på hur och från vem hon själv hörde dem för första gången. Var det kanske från någon av läkarna på intensivvårdsavdelningen? Någon socialarbetare? Hennes moster Tina?

Jessica sväljer för att fukta sin torra hals och är just på väg att säga någonting när Roger Koponen avslutar samtalet. Vinden upphör lägligt med sitt vinande och för ett ögonblick hör de tydligt hur kriminalteknikerna diskuterar framför huset.

”Sa du att hennes man är i Nyslott?” frågar Jessica utan att lyfta blicken mot Jusuf. Skärmen på mobilen blir svart. Jessica försöker öppna telefonen, men försöket stupar på att det krävs lösenkod. Plötsligt är apparaten bara ett oanvändbart stycke svart metall.

”Nån av de andra sa det.”

”Fan också”, mumlar Jessica och får polismannen som står längre bort att spetsa öronen. Det var ju också ett fall. Frun till Finlands för ögonblicket främsta exportprodukt, thrillerförfattaren Roger Koponen, har dött under minst sagt dunkla omständigheter. Författaren själv befinner sig som på beställning i andra änden av landet, vilket utesluter det statistiskt sett mest sannolika alternativet. Framför näsan på dem ligger en mobiltelefon, med vars hjälp den som mördade Maria Koponen troligen ringde till larmcentralen bara en stund tidigare. Och sedan försvann ut i den stormiga natten. *Gärningsmannen kan inte vara långt borta*. Men i detsamma inser Jessica att hon gör förhastade antaganden.

”Ringde nån till larmcentralen från det här numret?” frågar hon och känner ett tvingande behov att kika över soffkanten, bort mot platsen där Maria Koponen skrattar hysteriskt. Eller så skulle det i alla fall se ut på fotografierna. Ett överdrivet glädjeutbrott. Men det här är inget fotografi. Allting annat i rummet lever i det här ögonblicket. Det blå ljuset, vinden, Jusuf och de avlödade träden som dansar utanför. Men Maria Koponen är stendöd.

”Vet inte”, säger Jusuf och drar ner dragkedjan på sin jacka. Från den öppna dörren strömmar isande kall luft in i rummet, men det är ändå hett därinne.

”Skulle du kunna kolla upp det med larmcentralen? Nu direkt”, säger Jessica till Jusuf, samtidigt som tre gestalter klädda i vita overaller sakta kommer in i vardagsrummet som om de försöker undvika att väcka prinsessan som sover den eviga sömnen borta vid bordsändan.

Jessica ser på när kriminalteknikerna skriker till verket. De gör det så rutinmässigt, som om det skulle vara frågan om någon vardagssyssla, som att tömma diskmaskinen. Dessa mänskliga tortillas insvepta i sina skyddsdräkter har sett mycket, och de låter sig inte skrämmas i första taget. Jessica kan ändå inte undgå att lägga märke till hur de i tur och ordning stannar och tittar på liket, vars vackra ansikte stelnat i en min som för tankarna till Jack Nicholsons Jokern.

”Den första är fixad”, mumlar en av kriminalteknikerna bakom huvan och munskyddet. Att döma av de ekande stegen som strax innan hördes från korridoren har han kommit ner från övervåningen, och står nu handfallen framför Jessica och utforskar rummet med blicken. Tre andra kriminaltekniker arbetar koncentrerat runt liket. Jessica ser på mannen och kisar med ögonen för att visa att hon inte förstår vad han menar. Hon litar hundraprocentigt på de här människornas yrkeskunnande och har hittills under sin karriär aldrig behövt blanda sig i kriminalteknikernas arbete.

”Vad är det som är fixat?” frågar hon ändå, men mannen har redan hunnit vända sig om och försvinner tillbaka ut i korridoren.

Jessica går förbi bordet och fortsätter fram till bokhyllan vars hyllor är proppfulla av vinylskivor. Hon går längs den långa raden och låter sina gummihandsköverdragna fingertoppar studsa mot skivomslagens smala ryggar. Tiotals och åter tiotals lp-skivor, det äkta paret måste verkligen älska musik i analog form. *En författares bokhylla fylld av musik*. Jessica stannar framför skivspelaren och konstaterar att den är splitterny och högst sannolikt ansluten till husets trådlösa högtalarsystem. Nålen är upplyft från skivans yta och vinylskivan ligger stilla på den alltför stora skivtallriken. En sjutumsskiva. En *singel*. På sidobordet bredvid spelaren ligger ett skivomslag med ett svartvitt fotografi där John Lennon har vänt blicken, som döljs av ett par runda solglasögon, mot kameran. *Imagine. Released as a single for the first time in the UK*. Jessica tar upp skivomslaget och vänder på det. Två sidor. Två låtar. En låt per sida. *Imagine*. Jessica känner hur det går kalla kårar genom kroppen när hon minns vad Koivuaho berättade en stund tidigare. *Den där helvetes musiken*. Om låten spelades när patrullen anlände måste någon ha satt på den precis innan poliserna klev in i huset.

Jessica släpper ner skivomslaget på bordet och sticker handen innanför jackan innan hon hinner tänka på vad hennes insikt betyder. Hon trycker handen mot Glockpistolens plastkolv och vänder sig om och tittar på de vita änglarna som jobbar på runt liket. Det är tre kriminaltekniker. De har hela tiden bara varit tre, och ingen av dem har i något skede varit på övervåningen.